

Cauza C-695/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

22 decembrie 2020

Instanța de trimitere:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Regatul Unit)

Data deciziei de trimitere:

15 decembrie 2020

Reclamantă:

Fenix International Limited

Pârâtă:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

FIRST-TIER TRIBUNAL
[omissis]

Numărul procedurii de apel:

TAX CHAMBER

ÎNTRE

FENIX INTERNATIONAL LIMITED

Reclamantă

-și-

COMMISSIONERS FOR

HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS

Pârâtă

[omissis]

ORDONANȚĂ

În fața First-Tier Tribunal (Tax Chamber) [Tribunalul de Primă Instanță (Camera fiscală), Regatul Unit]

[*omissis*]

DISPUNE DUPĂ CUM URMEAZĂ:

1. [*omissis*]
2. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene întrebarea formulată în prezenta anexă, în vederea unei decizii preliminare în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al articolului 86 alineatul (2) din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice.
3. Suspendă judecarea căii de atac până la momentul la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene se pronunță cu privire la întrebarea [*omissis*] care îi este adresată sau până la emiterea unei noi ordonanțe.
4. [*omissis*]

[*omissis*]

JUDECĂTOR AL FIRST-TIER TAX TRIBUNAL [TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ (CAMERA FISCALĂ), REGATUL UNIT]

15 decembrie 2020 [OR 2]

ANEXĂ

CERERE DE DECIZIE PRELIMINARĂ FORMULATĂ DE FIRST-TIER TRIBUNAL (TAX CHAMBER) DIN REGATUL UNIT ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 267 DIN TRATATUL PRIVIND FUNCȚIONAREA UNIUNII EUROPENE

A. INTRODUCERE

1. Prin prezenta trimitere preliminară, Tax Chamber [Camera fiscală] a First-tier Tribunal [Tribunalul de Primă Instanță] din Regatul Unit (denumită în continuare „instanța de trimitere”) solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să se pronunțe cu privire la validitatea articolului 9a din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificat prin articolul 1 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1042/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 (denumit în continuare „articolul 9a”).

2. Problema validității privește aspectul dacă domeniul de aplicare al articolului 9a îl depășește pe cel autorizat de articolul 397 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „Directiva TVA”), care prevede că „Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, adoptă măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive”.
3. Cererea a fost formulată în cadrul unei căi de atac introduse de Fenix International Limited (denumită în continuare „Fenix”), înregistrată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”) în Regatul Unit, împotriva unui aviz de impunere la TVA emis de Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs (denumită în continuare „HMRC”).

B. RECLAMANTA

4. Reclamanta (denumită în continuare „Fenix”) exploatează un site internet de comunicare socială denumit Only Fans la adresa www.onlyfans.com (denumit în continuare „platforma”) și deține controlul unic și exclusiv asupra platformei.

C. PÂRÂTA

Pârâta (denumită în continuare „HMRC”) este o administrație însărcinată cu colectarea și gestionarea TVA-ului în Regatul Unit.

D. REZUMATUL SITUAȚIEI DE FAPT DIN CAUZĂ

6. Platforma este pusă la dispoziția „utilizatorilor” din întreaga lume. Acești utilizatori sunt împărțiți în categoriile „creatori” și „fani”. Creatorii dețin profiluri, încarcă și postează conținut, de exemplu fotografii și materiale video, pe profilurile respective. De asemenea, ei pot difuza fluxuri video în direct captate prin intermediul camerelor web și pot transmite mesaje private fanilor care se abonează la acești creatori. Creatorul stabilește taxa de abonament lunară, cu toate că Fenix stabilește quantumul minim atât în ceea ce privește abonamentele, cât și bacșișurile.
7. Fanii pot avea acces la conținutul încărcat pe site prin efectuarea de plăți ad-hoc sau prin achitarea unui abonament lunar pentru fiecare creator al cărui conținut doresc să îl vizioneze și/sau cu care doresc să interacționeze. Fanii pot plăti de asemenea bacșișuri sau donații sub denumirea de „strângeri de fonduri”, pentru care nu se furnizează conținut în contrapartidă.
8. Prin urmare, creatorii percep și câștigă sume de bani de pe urma conținutului, iar fanii achită sume de bani pentru conținut. **[OR 3]**
9. Fenix pune la dispoziție nu numai platforma, ci și facilitatea prin intermediul căreia fanii efectuează, respectiv creatorii beneficiază de plăți. Fenix este responsabilă de colectarea și distribuirea plăților, recurgând la un terț

- prestator de servicii de plată. Fenix percepe de la creator 20 % pentru servicii prin intermediul unei deduceri (denumită în continuare „contribuția”) din suma achitată de fan. [omissis]
10. Atât plățile efectuate de un fan, cât și plățile în favoarea unui creator vor figura în extrasul de cont bancar al utilizatorului respectiv ca reprezentând o plată efectuată în favoarea sau, respectiv, din partea Fenix.
 11. În întreagă perioadă relevantă, Fenix a facturat și a achitat TVA-ul la o cotă de 20 % din contribuție.
 12. Utilizarea platformei a fost reglementată în permanență de condițiile generale de utilizare ale Fenix (denumite în continuare „CGU”). În perioada vizată de aviz, au existat mai multe versiuni ale CGU. [omissis]
 13. La 22 aprilie 2020, HMRC a adresat către Fenix avize privind TVA-ul datorat [omissis].
 14. Opinia HMRC era și este în continuare că temeiul juridic al avizelor constă în faptul că trebuia să se considere că Fenix acționează în nume propriu potrivit articolului 9a.
 15. La 27 iulie 2020, Fenix a formulat o cale de atac prin care contesta temeiul baza juridică a avizului, precum și cuantumul acestuia.
 16. Argumentul cu privire la temeiul juridic era că articolul 9a este lipsit de validitate și nu se aplică; mai mult, sau cu titlu subsidiar, Fenix nu este inclusă în domeniul de aplicare și/sau contestă prezumția cuprinsă în articolul 9a.

HMRC nu a adoptat nicio decizie, potrivit dreptului englez, cu privire la calitatea în care Fenix a acționat în ceea ce privește platforma (altfel spus, în calitate de agent sau de comitent). Decizia HMRC de a aplica TVA în sarcina Fenix a fost luată numai în raport cu articolul 9a. HMRC nu a examinat ca atare aplicarea articolului 28 din Directiva TVA (denumit în continuare „articolul 28”), fără a face referire la articolul 9a [inclusiv, în mod specific, articolul 9a alineatul (1) ultimul paragraf].

E. CADRUL JURIDIC

Legislația Uniunii

Articolul 113 din Tratatul privind Uniunea Europeană (denumit în continuare „TFUE”), ex-articolul 93 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (denumit în continuare „TCE”), prevede:

„Consiliul, hotărând în unanimitate în conformitate cu o procedură legislativă specială și după consultarea Parlamentului European și a Comitetului Economic și Social, adoptă dispozițiile referitoare la

armonizarea legislațiilor privind impozitul pe cifra de afaceri, accizele și alte impozite indirecte, în măsura în care această armonizare este necesară pentru a asigura instituirea și funcționarea pieței interne și pentru a evita denaturarea concurenței.” [OR 4]

Articolul 291 TFUE prevede:

- „1. Statele membre iau toate măsurile de drept intern necesare pentru a pune în aplicare actele obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii.
2. În cazul în care sunt necesare condiții unitare de punere în aplicare a actelor obligatorii din punct de vedere juridic ale Uniunii, aceste acte conferă Comisiei competențe de executare sau, în cazuri speciale și temeinic justificate, precum și în cazurile prevăzute la articolele 24 și 26 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Consiliului.
3. În înțelesul alineatului (2), Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin regulamente, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, stabilesc, în prealabil, normele și principiile generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie.
4. În titlul actelor de punere în aplicare se introduc cuvintele «de punere în aplicare».”
20. Potrivit articolului 113 TFUE și dispozițiilor care l-au precedat, Consiliul a adoptat mai multe directive în materie de TVA, printre care și Directiva TVA (JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).
21. Articolul 28 din Directiva TVA prevede:
- „Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.”
22. Articolul 397 din Directiva TVA prevede:
- „Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, adoptă măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive.”
23. Articolul 397 din Directiva TVA este succedă articolului 29a din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO 1977 L 145, p.1, denumită în continuare „A șasea directivă”). Articolul 29a din A șasea directivă a fost introdus prin articolul 1 alineatul (2) din Directiva Consiliului 2004/7/CE din 20 ianuarie 2004 de modificare a Directivei 77/388/CEE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată

în ceea ce privește atribuirea competențelor de executare și procedura de adoptare a derogărilor (JO 2004, L 27, p.44).

24. Potrivit articolului 397, Consiliul a adoptat Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (reformare) (JO 2011 L 77, p. 1).
25. Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 a fost modificat prin articolul 1 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1042/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 în ceea ce privește locul prestării serviciilor (JO 2013, L 284, p. 1), dispoziție care a introdus articolul 9a, redactat astfel: [OR 5]

„1. În aplicarea articolului 28 din Directiva 2006/112/CE, în cazul în care se prestează servicii prestate pe cale electronică printr-o rețea de telecomunicații, o interfață ori un portal, cum ar fi un magazin online de aplicații, se prezumă că o persoană impozabilă care participă la prestarea respectivă acționează în nume propriu, dar pe seama furnizorului serviciilor respective, cu excepția cazului în care furnizorul este indicat în mod explicit ca prestator de către respectiva persoană impozabilă și acest lucru se reflectă în dispozițiile contractuale dintre părți.

Pentru a considera că furnizorul de servicii prestate pe cale electronică este indicat în mod explicit ca prestatorul serviciilor respective de către persoana impozabilă, este necesară îndeplinirea următoarelor condiții:

- (a) factura emisă sau pusă la dispoziție de către fiecare persoană impozabilă care participă la prestarea serviciilor prestate pe cale electronică trebuie să identifice serviciile respective și prestatorul acestora;
- (b) nota de plată sau chitanța emisă sau pusă clientului la dispoziție trebuie să identifice serviciile prestate pe cale electronică și prestatorul acestora.

În sensul prezentului alineat, o persoană impozabilă care, în legătură cu prestarea unor servicii prestate pe cale electronică, autorizează plata sau livrarea serviciilor, ori stabilește termenii și condițiile generale ale prestării, nu poate indica în mod explicit o altă persoană ca fiind prestatorul serviciilor respective.

2. Alineatul (1) se aplică și în cazul în care serviciile de telefonie furnizate prin internet, inclusiv protocolul de telefonie prin internet (VoIP), sunt prestate printr-o rețea de telecomunicații, o interfață sau un portal cum ar fi un magazin online de aplicații și sunt prestate în aceleași condiții cu cele prevăzute la alineatul respectiv.

3. Prezentul articol nu se aplică unei persoane impozabile care se ocupă numai de prelucrarea plăților legate de servicii prestate pe cale electronică sau de servicii de telefonie furnizate pe internet, inclusiv protocolul de telefonie prin internet (VoIP) și care nu participă la prestarea serviciilor prestate pe cale electronică sau a serviciilor de telefonie respective.”

Legislația Regatului Unit

26. În orice moment, Regulamentul de punere în aplicare 282/2011/UE era direct aplicabil în Regatul Unit (și în întreaga Uniune Europeană). Întrebările adresate de instanța de trimitere privesc doar validitatea articolului 9a. [OR 6]

F. LITIGIUL PRINCIPAL

Rezumatul argumentelor prezentate de Fenix

27. Articolul 9a modifică aplicarea articolului 28 în două aspecte fundamentale, și anume:

În primul rând, acesta instituie o prezumție potrivit căreia o platformă care participă la furnizarea anumitor servicii electronice acționează în nume propriu și pe seama prestatorului. Cu alte cuvinte, se consideră că platforma a achiziționat și a prestat mai departe ea însăși aceste servicii și trebuie, în consecință, să declare TVA-ul. Această prezumție este una relativă numai atunci când sunt îndeplinite anumite condiții, precum în cazul în care comitentul agentului este indicat în mod explicit de agent ca fiind furnizorul iar acest fapt se reflectă în dispozițiile contractuale convenite între părți.

În al doilea rând, chiar dacă identitatea comitentului unui agent este divulgată, prezumția nu poate fi răsturnată în cazul în care platforma digitală:

autorizează plata sau

autorizează livrarea serviciilor sau

stabilește termenii și condițiile generale ale prestării.

28. Pe scurt, chiar și atunci când mandatul este clar, iar identitatea comitentului este cunoscută, articolul 9a prevede un nou scenariu potrivit căreia agentul este considerat ca fiind cel care realizează și beneficiază de o prestație. Aceasta modifică fundamental abordarea răspunderii mandatarilor pentru acțiunile lor în domeniul TVA-ului. Ea privează părțile de autonomie contractuală și merge mult mai departe de prevederile articolului 28.

29. Această modificare importantă în privința răspunderii mandatarilor este echivalentă cu modificarea și/sau cu completarea articolului 28 prin adăugarea de noi norme. Articolul 9a merge mult mai departe de punerea în

aplicare a articolului 28, astfel cum este aceasta permisă de articolul 397. Nu este pur și simplu o clarificare a articolului 28.

30. Articolul 9a este echivalentul unei decizii politice de mutare atât a răspunderii, cât și a obligației fiscale în sarcina oricărei platforme internet, din moment ce, cu toate că prezumția este relativă din punct de vedere tehnic, în realitate ea este aproape imposibil de răsturnat ținând seama de întinderea dispozițiilor.

Rezumatul argumentelor prezentate de HMRC

31. Articolul 28 este formulat în termeni generali și generoși. În mod evident, acesta are și trebuie să i se confere o semnificație autonomă în dreptul Uniunii. Articolul 9a clarifică și/sau oferă „precizări suplimentare” cu privire la această noțiune autonomă de drept al Uniunii în contextul special al aplicării articolului 28 și aduce precizări mai ample cu privire la situația în care o persoană impozabilă „acționează în nume propriu, dar în contul unei alte persoane”, situația în care, în această calitate, persoana impozabilă „ia parte la o prestare de servicii [determinate]” și, prin urmare, situația în care persoana impozabilă „se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective”.
32. Articolul 9a pur și simplu clarifică dispozițiile articolului 28. El nu constituie o modificare. El nu derogă de la dispozițiile articolului 28.
33. Atât timp cât articolul 9a este valid, este evident că el se aplică reclamantei și activităților acesteia, iar reclamanta nu poate răsturna prezumția instituită de articolul 9a, independent de chestiunea existenței unui contract de mandat.
34. Articolul 9a [OR 7]
- (i) respectă obiectivele generale esențiale urmărite de articolul 28 și de Directiva TVA în ansamblul său; și
 - (ii) este necesar sau util pentru punerea în aplicare a articolului 28 și a Directivei TVA în ansamblul său, fără să o modifice sau să o completeze.

Prin urmare, este necesar să se considere că Consiliul a oferit, prin intermediul articolului 9a, precizări suplimentare referitoare la articolul 28 și la Directiva TVA în ansamblul său.

G. MOTIVELE CARE AU DETERMINAT INSTANȚA DE TRIMITERE SĂ ADRESEZE O ÎNTREBARE PRELIMINARĂ CURȚII DE JUSTIȚIE

35. [omissis] Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la validitatea articolului 9a și trebuie, așadar, să sesizeze Curtea de Justiție. Motivele care stau la baza acestor îndoieli sunt prezentate la punctele de mai jos¹.
36. Articolul 9a urmărește punerea în aplicare a articolului 28 din Directiva TVA, însă este discutabil dacă acesta depășește palierul punerii în aplicare.
37. Astfel cum a expus avocatul general în concluziile sale din 19 decembrie 2013 prezentate în cauza C-427/12, Comisia/Parlamentul European și Consiliul (ECLI:EU:C:2013:871), [omissis] măsurile de punere în aplicare au un domeniu de aplicare foarte limitat, spre deosebire de marja de competență extinsă în cazul legislației delegate².
38. [omissis] [Curtea de Justiție a Uniunii Europene] a analizat limitele legislației de punere în aplicare în sensul articolului 291 TFUE în Hotărârea din 15 octombrie 2014, Parlamentul/Comisia Europeană (C-65/13, ECLI:EU:C:2014:2289) [omissis]. Pe scurt, o dispoziție care vizează punerea în aplicare a unui act legislativ este legală numai în măsura în care îndeplinește următoarele trei criterii:
- (1) Dispoziția atacată trebuie să „respect[e] obiectivele generale esențiale urmărite de actul legislativ” pe care vizează să îl pună în aplicare;
 - (2) Dispoziția atacată trebuie să fie „necesară[ă] sau util[ă] pentru punerea în aplicare” a actului legislativ pe care vizează să îl pună în aplicare;
 - (3) Dispoziția atacată „nu poate nici să modifice, nici să completeze actul legislativ, nici măcar în ceea ce privește elementele sale neesențiale”.
39. Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind punerea în aplicare a articolului 290 TFUE prevedea următoarele:

„[...] În al doilea rând, trebuie notat că autorii noului tratat nu au adoptat aceeași perspectivă pentru a defini domeniile de aplicare ale celor două articole. Noțiunea de act delegat este definită prin domeniul său de aplicare și efectele sale – act cu domeniu de aplicare general, care completează sau modifică anumite elemente neesențiale, pe când noțiunea de act de punere în aplicare, căreia nu i se dă o definiție, decurge din însăși rațiunea sa de a fi –

¹ Instanța de trimitere s-a pronunțat printr-o decizie motivată cu privire la cererea formulată de Fenix, a cărei copie este anexată la prezenta și care este disponibilă la adresa de internet <http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2020/TC07971V.html>

² Punctele 62 și 63.

necesitatea unor condiții **[OR 8]** unitare de punere în aplicare. Acest decalaj se explică prin natura și sferile foarte diferite de competențe care sunt conferite Comisiei prin fiecare dintre aceste două dispoziții. [...]

Comisia consideră că, pentru a determina dacă o măsură «completează» actul de bază, legislatorul ar trebui să evalueze dacă viitoarea măsură adaugă în mod concret noi norme neesențiale care schimbă cadrul actului legislativ, lăsându-i Comisiei o marjă de apreciere. În caz afirmativ, se va putea considera că măsura «completează» actul de bază. În caz contrar, măsurile care urmăresc numai să dea efect unor norme care există în actul de bază nu ar trebui considerate a fi măsuri complementare.”³

40. Aici se precizează că actele delegate autorizate în temeiul articolului 290 TFUE modifică cadrul juridic și că există o marjă de apreciere, însă actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 291 TFUE nu modifică cadrul juridic. Această interpretare este conformă cu concluziile avocatului general prezentate în [omissis] [cauza C-427/12] (a se vedea punctul 37 de mai sus).
41. Propunerea Comisiei cu privire la articolul 9a arăta că aceasta este o măsură „[...] de natură pur tehnică [...] [care privește] numai stabilirea modului de aplicare a dispozițiilor adoptate deja” și din acest motiv nu a fost efectuată o evaluare a impactului⁴. Versiunea inițială a articolului 9a din Propunere a instituit, totuși, o prezumție, potrivit căreia [respectiva] prezumție se aplică „cu excepția cazului în care, în raport cu consumatorul final, prestatorul de servicii este indicat în mod explicit ca prestator”⁵. Această abordare este conformă explicației care figurează în Propunere, potrivit căreia prezumția s-a aplica „cu excepția cazului în care se specifică altfel”⁶.
42. Textul articolului 9a, astfel cum a fost acesta adoptat, este radical diferit și mult mai extins față de textul din propunere. Articolul 28 se referă la un contribuabil care acționează în nume propriu, însă, așa cum precizează Documentul de lucru nr. 885 al Comitetului privind Taxa pe Valoarea Adăugată: introducerea prezumției de la articolul 9a însemna că aceasta

³ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind punerea în aplicare a articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, COM (2009) 673 final, Bruxelles, 9 decembrie 2009, paginile 3 și 4 (disponibilă aici: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0673:FIN:RO:PDF>)

⁴ Propunere de regulament al Consiliului de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 în ceea ce privește locul prestării serviciilor, COM (2012) 763 final, p. 3 [disponibil aici: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52012PC0763&from=EN>)]

⁵ *Ibidem*, p. 12

⁶ *Ibidem*, p. 5

trebuia, în principiu, „[...] să fie valabilă pentru toate persoanele impozabile”⁷.

43. Raportul Deloitte pentru anul 2016, pe care s-a întemeiat Propunerea Comisiei din anul 2016 de modificare a Directivei TVA⁸ precizează că „[o]biectivul articolului 9a, constând în [t]ransferul răspunderii privind plata TVA-ului în sarcina intermediarului pare să fie oportun. Sunt necesare precizări suplimentare, precum și o interpretare comună și cu caracter obligatoriu din partea statelor membre.”⁹ [OR 9]
44. Există un argument întemeiat în favoarea interpretării potrivit căreia transferul răspunderii nu constituie o simplă măsură de natură tehnică. Ea a reprezentat și o modificare de *status quo* care sugerează că este ușor de apărat poziția potrivit căreia este vorba mai degrabă despre o modificare decât despre o simplă clarificare.
45. În plus, deși Propunerea Comisiei din anul 2016 nu a condus în cele din urmă la o modificare a articolului 28, astfel cum s-a propus, cu toate acestea, cu ocazia consultării legislative, Comisia pentru afaceri economice și monetare a Parlamentului European și-a depus raportul cu privire la propunere la 16 octombrie 2017¹⁰:
- „Raportorul salută modificarea articolului 28 propusă de Comisie, care prevede că platformelor online le revine răspunderea pentru colectarea TVA-ului pentru prestările de servicii [...]”*¹¹ (sublinierea noastră).
46. Cu toate că nu se cunoaște motivul pentru care Propunerea Comisiei din anul 2016 nu a fost pusă în aplicare, însuși faptul că propunerea a avansat până la stadiul respectiv și că raportorul s-a declarat de acord cu necesitatea modificării susține teza potrivit căreia existau îndoieli cu privire la validitatea articolului 9a.

⁷ Comisia Europeană, Documentul de lucru nr. 885 al Comitetului privind Taxa pe Valoarea Adăugată, Bruxelles, 9 octombrie 2015, p. 4/5 (disponibil aici: <https://circabc.europa.eu/sd/a/ab683366-67b5-4fee-b0a8-9c3eab0e713d/885%20-%20VAT%202015%20-%20Harmonised%20application%20of%20the%20presumption.pdf>)

⁸ Comisia Europeană, Propunere de directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE și a Directivei 2009/132/CE în ceea ce privește anumite obligații privind taxa pe valoarea adăugată pentru prestările de servicii și vânzările de bunuri la distanță, COM(2016) 757 final, 1 decembrie 2016 (disponibilă aici: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/com_2016_757_en.pdf)

⁹ Comisia Europeană, VAT Aspects of cross-border e-commerce – Options for modernisation, Final Report – Lot 3, Deloitte, noiembrie 2016, p. 203-204 (disponibil aici: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/vat_aspects_cross-border_e-commerce_final_report_lot3.pdf)

¹⁰ A8-0307/2017

¹¹ Pagina 15/18

47. În cele din urmă, în Hotărârea din 14 iulie 2011, Henfling și alții (C-464/10, ECLI:EU:C:2011:489) [omissis], Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că articolul 6 alineatul (4) din A șasea directivă, dispoziția care a precedat articolul 28:

„crează ficțiunea juridică a două prestări de servicii identice furnizate consecutiv. În temeiul acestei ficțiuni, se consideră că operatorul, care ia parte la prestarea de servicii și are calitatea de comisionar, a primit, într-o primă etapă, serviciile în cauză de la operatorul în contul căruia acționează, care are calitatea de comitent, înainte de a furniza personal aceste servicii clientului, într-o a doua etapă. Din aceasta rezultă că, în ceea ce privește raportul juridic dintre comitent și comisionar, rolurile acestora, de prestator de servicii și, respectiv, de plătitor, sunt inversate în mod fictiv în scopuri de TVA.”¹²

48. Curtea s-a pronunțat în continuare:

„În ceea ce privește activitatea agenților în cauză în acțiunea principală, trebuie subliniat că, deși condiția referitoare la faptul că persoana impozabilă trebuie să acționeze în nume propriu, dar în contul unei alte persoane, prevăzută la articolul 6 alineatul (4) din A șasea directivă, **trebuie să fie interpretată pe baza relațiilor contractuale în cauză**, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 40 din prezenta hotărâre, nu este mai puțin adevărat că buna funcționare a sistemului comun al TVA-ului instituit prin această directivă necesită **din partea instanței de trimitere o verificare concretă de natură să stabilească dacă, având în vedere totalitatea datelor cauzei**, agenții respectivi acționau în mod efectiv în nume propriu atunci când colectau pariuri.”¹³ (sublinierea noastră)

49. Prezumția de la articolul 9a înlătură cerința examinării realităților economice și comerciale împreună cu toate consecințele pe care le presupun acestea.

50. Există argumente foarte întemeiate în sprijinul afirmației că:

introducerea prezumției prevăzute la articolul 9a nu reprezintă o măsură tehnică, ci o schimbare radicală; și

cadrul juridic a fost modificat în mod semnificativ prin introducerea prezumției în termenii utilizați în articolul 9a ultimul paragraf. Indiferent de criteriul utilizat, aceasta ar constitui o eroare vădită într-un regulament de punere în aplicare. **[OR 10]**

¹² Punctul 35.

¹³ Punctul 42.

H. ÎNTREBAREA PRELIMINARĂ

51. În consecință, First-tier Tribunal [Tribunalul de Primă Instanță] adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare în vederea unei decizii preliminare, în temeiul dispozițiilor articolului 86 alineatul (2) din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și ale articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene:

- „1. Articolul 9a din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011, astfel cum a fost introdus prin articolul 1 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1042/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013, este lipsit de validitate ca urmare a faptului că depășește competența sau obligația de executare conferite Consiliului prin articolul 397 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006, în măsura în care completează și/sau modifică articolul 28 din Directiva 2006/112/CE?”

15 decembrie 2020

ANEXĂ

[*omissis*] [OR 11]